

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Шеляженко Юрій Вадимович – вчергове звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частинам першій, другій, третій, четвертій статті 29, статті 40, частинам першій, другій статті 55, частинам першій, третій статті 62, частині другій статті 63, частині першій, пунктам 3, 6, 8 частини другої статті 129 Конституції України окремі приписи частини третьої статті 176, частини другої статті 177, частини першої статті 194 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI (далі – КПК України) *„в тім, що вони дозволяють мотивувати судові рішення з питань застосування запобіжного заходу, в тому числі пов'язаного з обмеженням права особи на свободу та особисту недоторканність, формальними посиланнями на те, що слідчий суддя, суд вважає встановленими обставини, зазначені у клопотанні слідчого, прокурора в якості підстав для застосування запобіжного заходу (наявність обґрунтованої підозри і ризиків незаконних дій та недостатність застосування більш м'яких запобіжних заходів), у шаблонних і абстрактних формулюваннях, без конкретизації, обґрунтування і доказування, переконливого для об'єктивного спостерігача...“*.

На думку Шеляженка Ю.В., внаслідок застосування оспорюваних приписів КПК України були порушені його конституційні права, зокрема на свободу та особисту недоторканність; на направлення індивідуальних чи колективних письмових звернень до державних органів і посадових осіб; на захист судом прав і свобод людини і громадянина; право на захист. Він твердить, що оспорювані приписи не відповідають вимогам статей 8, 29, 40, 55, 62, 63, 129 Основного Закону України.